

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

íslo 3, ro ník XXVIII
Ned le 7. kv tna 2017

Z obsahu ísla

- Z listu k evangelizaci
- Musíme up ímn chtít s tím n co ud lat
- N kdy bych vzal do rukou metlu
- A naše víra není odpudivá
- Evangelizace na pracovišti
- Evangelizace o ima vyso-koškola ek
- Lidi upoutá chování k es ana
- Návrat lidí do kostel
- Jak si tak sedím za katedrou
- Farní zprávy
- Co pro m znamená k est
- St ípky z Arcidiecezka
- Ze života Tomík
- Víkendovka Sluní ek
- Nový k íž u Samarítanu
- Noc kostel se p ípravuje
- Dopl ova ka pro d ti

Jsmep itažliví pro lidi kolem nás?

Máte v rukou další íslo našeho asopisu. Je trochu zvláštní, je plné lánk o tom, jak žít v dnešním, p e-važn ateistickém sv t , a o tom, jak m žeme lidi ve svém okolí oslovit.

Toto téma se mne hluboce dotýká. Pro ? D tství, do- spívání i první roky dosp losti jsem prožil jako nev ící. S k es any jsem se poprvé v dom setkal v devatenácti letech, když jsem se seznámil se svou ženou. Pok t n jsem byl až ve dvaceti šesti letech. Moje cesta do církve tedy trvala sedm let.

Píšu o tom, co jsem sám zažil. Co mi pomáhalo na cest k Bohu a také co mne sráželo zpátky. Tedy o tom, jak nás katolíky lidé vn církve vnímají. V te, nebude to snadné tení.

– Pro v tšinovou spole nost jsme nesrozumitelní. Naším tradi ním modlitbám, frázím, p ímluvám, pobožnostem lidé nemohou rozum t. Mám na mysli slova jako milost, Trojice Boží, Beránek Boží, Eucharistie a mnoho dalších.

+ Daleko srozumiteln ější jsou modlitby vlastními slovy, dob e promyšlené promluvy a kvalitní hudba, klasická i rytmická.

– P sobíme nep ístupn , p ísn a p íliš vážn . V tšina bohoslužeb se nese v této atmosfé e. Není na nás vid t radost, pokoj, nadšení. Jako by pro nás byla ned lní mše jen spln nou povinností.

+ Jako slune ní paprsek naopak p sobí úsm v, otev enost, p átelství. Na mé cest k Bohu jsem se setkal s dobrými, otev enými lidmi i kn žími, u nichž jsem vnímal p íjetí. Dnes takovou atmosféru vnímám t eba v chlapeckém spole enství nebo na manželských setkáních.

– Zkusme si uv domit, jak p ístupujeme k pozdravení po-koje. Je to formální podání ruky bez hlubšího smyslu?

+ Nebo v dom podávám ruku, dívám se do o í, ze srdce p eji Boží pokoj, usm ji se a vnímám druhého lov ka?

Už tušíte, kam svými slovy mí ím? P eji Vám i sob , abychom se poctiv zamýšleli nad t mito tématy. A dovolí- li Pánu, aby nás mohl použít tak, jak On sám bude chtít. ■

Petr Stan k

Jak šířit víru – o tom dnes mluvíme

Z listu arcibiskupa k evangelizaci

Zodpovídnost za diecézi neseme společně. Proto je třeba se společně dívat na situaci a společně řešit problémy.

V kostelích ubylo lidí, ubylo biskupů a seminaristů. Jestli se situace nezmění, budeme postupně muset farnosti, které nejsou živé, sloužit s jinými, případně opustit kostely.

V každé farnosti spolu s farářem nesou zodpovídnost zvláště farní rady (pastorální i ekonomické). V každé farní radě je třeba si položit několik otázek, na které budeme hledat odpovědi.

Někde mají zkušenosti, někde zatím jen nápady. Ty je třeba se pokusit realizovat. Zapojit se musí každá farnost, která chce mít budoucnost.

– Co uděláme u nás, abychom byli připraveni

ví jako místní církev a aby nás přivítaly?

– Jak oslovíme vlažné a vzdálené, co nabídneme hledajícím?

– Co musíme změnit, abychom mohli co nabídnout, kam pozvat, kým oslovit, aby se jim u nás líbilo, aby je oslovila Boží přítomnost mezi námi?

– Máme v těchto oblastech nějaké zkušenosti? Jaké?

– Jak spolupracují k životu farnosti všechny, katolické spolky, hnutí, zbožná sdružení a společenství? Jak s nimi můžeme rozvíjet lepší spolupráci a více je zapojit?

– Jaké zkušenosti máme s lidovými misemi, kurzy alfa, farními buňkami i jinými pastoračními projekty?

– Co potěšíme k oživení naší farnosti od biskupa, kurie a pastoračních center? ■

My sami musíme upřímně chtít s tím, co děláme

Otec arcibiskup nám pokládá těžké (existenční) otázky a není na ně jednoduchá odpověď. Především musíme upřímně chtít s tím, co děláme. Musíme si také uvědomit, že sami se svými lidskými silami na to nebudeme v žádném případě stačit, protože nebudeme komunikovat jen s lidmi „tohoto světa“, ale také odraženými útoky negativních sil, které nám v tom budou všemožně bránit.

Proto než začneme dělat, je potřeba především prosit Pána, ať nám dá poznat skrze svého Ducha, co konkrétně máme dělat, a moc prosit o Jeho pomoc a ochranu. Úkol pro nás vskazuje, abychom Ho ukazovali především svým životem, a až se nás někdo třeba zeptá, co chodíme do kostela dělat, abychom mu mohli odpovědět, že tam chodíme především kvůli se o Boží lásce, jak mít rád všechny lidi, u kterých se všem odpouštět. My jsme někdy možná tím „jediným Kristem“, kterého lidé mohou potkat, proto máme zájem jeden o druhého.

Jak ale máme radost mluvit o Boží

lásce k nám a o smyslu života s Ním, když se o tom dozvídáme jen jednou za týden v neděli, když jdeme na mši? To je strašně málo, skoro nic. Jestli chceme ze sebe druhým něco nabídnout, tak to musíme nejprve v sobě mít. Jednou z cest, jak to získávat, je například sledování křesťanských médií: rádia Proglas a televize Noe.

Každý všední den vysílá rádio Proglas relaci rádia Vatikán ve 20.45 hod. s opakováním na druhý den v 8.45 hod. s promluvou svatého otce Františka s jeho praktickými radami pro náš každodenní křesťanský život. Je to velká pomoc pro růst našeho duchovního života a z toho můžeme hodně čerpat a pak i rozdávat dál.

Dále vidíme, že by bylo dobré více si všimnout lidí kolem sebe. Ty, se kterými se blíže známe, radostně pozdravit, a za ty, které uvidíme poprvé při mši svaté poprvé, se při odchodu z kostela pomodlit. Máme-li ten dar, můžeme je oslovit, navázat s nimi i krátký rozhovor a pozvat je, aby přišli zase. Zkrátka, projevit o ně zájem. ■

Manželé Matěj a Kovi

N kdy bych taky nejradši vzal do rukou metlu

Znáte ten příběh ze života sv. Jana Boska o zátku jeho díla? To bylo tak. Jednou do jeho kostela ze z davosti zabloudil jeden hoch. Když si jej všiml kostelník, hned na něj zavolal, a jde ministrovat. „Neumím,“ řekl ustrašen. „No tak, ned lej drahoty a bž!“ nutil jej kostelník. Když z novu odmítl, kostelníka to dopálilo, vzal metlu a hnal jej z kostela pry. Don Bosko to uvid l, chlapce se vlídn zastal a hned se mu za al v novat. Nenásilným zp sobem a s úsm vem na tvá i si s ním za al povídat. A nejen to, pozval jej na ned lní mši a nabídl mu, a p íš vezme s sebou i své kamarády. Tak za alo velké dílo tohoto sv tce.

I kolem nás mnohdy m že n kdo nesm le p ešlapovat stejn jako ten hoch. Kolikrát se stane, že se nás n kdo z našeho okolí zeptá na n co z oblasti víry. N - kdy jenom z narážky, mnohdy ale m že

hrát roli i z davost. Jak v takových chvílích reagujeme? V tšinou toho druhého hned odsoudíme. Já sám jsem zažil n kolikrát r zné popichování a nebylo to pro m vždycky jednoduché. Kolikrát jsem m l pocít, že se m doty ní jenom snaží zkoušet, kolik toho vydržím. N kdy jsem m l chu odehnat je stejn jako ten kostelník a bylo to na mn i poznat. Postupem asu ale lov k zjistí, že daleko lepší je reagoval s úsm vem a nadhledem a ty druhé to m že n jak oslovit.

Don Bosko dostal jako malý kluk ve snu jednu radu: „P átele nezískáš bitím, ale láskou.“ Z výše uvedeného příbě hu je vid t, že se mu to vyplatilo. V klukovi, kterého se tehdy p ed kostelníkem zastal, vzbudil z davost a hlavn d v ru, a to je to hlavní. Nebojme se být takoví i my. ■

Jan Žalík

A naše víra nikdy neodpuzuje jiné lidi

Poslední dobou asto slyšíme o výzvoce otce arcibiskupa o tom, abychom se více zamýšleli nad evangelizací. Možná si sami také kladete stejnou otázku: „Jak já osobn m žu evangelizovat? Vždy nemám schopnosti k tomu, abych lidem kolem sebe vykládal/a o Bohu. Na to prost nemám!“

Jsmes k es ané. K es any jsme se ale nestali jen tak sami od sebe. Víra je velkým Božím darem. A k es any nem žeme být jen sami pro sebe. N jakým zp sobem bychom m li do sv ta vyk í et, že B h miluje každého lov ka, že s ním má dobré úmysly a nabízí mu cestu k životu v plnosti.

Ježíš v evangeliu íká: „Vy jste sv tlo sv ta a s l zem . Tak a vaše sv tlo svítí lidem, aby vid li vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ Jinými slovy nám Ježíš íká, že jsme pro tento sv t velmi pot ební a že naše chování, naše skutky, náš život mají být oslovující. A poté se možná lidé za nou ptát. B h, kterému záleží na celém sv t , nás zve ke spolupráci.

Když n kam p íjdeme, nemusíme hned íkat „já jsem katolík“ a „to d láte špatn“

nebo „takhle se to nesmí“, ale z našeho jednání, mluvení, z našich postoj a názor by po n jaké dob mohlo být z ejmé, že jsme n ím odlišní. A to by následn mohlo vést ostatní k otázkám: „jak to, že se chováš jinak než v tšina, pro nemluvíš jak ostatní, aha, nad tím jsem nep emyšlel...“. Anebo k žádným otázkám nedojde, ale jestliže se budou druzí v naší přítomnosti cítit p íjemn , budou v d t, že se na nás m žou spolehnout, že jsme poctiví, pravdomluvní, up ímní, radostní.... potom možná i oni n kde ve svém nitru zatouží být dobrými, jinými. Svým vlastním životem m žeme evangelizovat a v tomto p ípad ani nevíme, kde všude jsme zap sobili. To ví jen B h.

Myslíme si, že evangelizace spo ívá v radostném život s Ježíšem a v život s odvahou o N m s jinými mluvit, pokud se k tomu naskytne p íležitost. A v Bibli najdeme spoustu návod , jak žít, jak jednat s druhými, jak ukázat, že jsme jiní – nap . Lukáš 6, 31-42, 1. Petr v 3, 8-11 nebo íman m 12, 6-21. A na záv r, jak íká náš dobrý p ítel: „Hlavn a naše víra není odpudivá!“ ■

Marta a Pavel Rafajovi

Je možná evangelizace na pracovišti?

Rád bych se dnes s Vámi podíval na svůj pohled pracujícího člověka, nechci hned plýtvat slovy, ale budiž, na situaci v mém pracovním prostředí. Jde o jakýsi vztahový vývoj, který stále trvá a jenž je čas od času lemován dnes už spíše soukromými rozhovory, ale také otevřenými diskuzemi, při kterých jsem si mnohokrát ověřil, že s blbostí nejde bojovat. Naše tisková bezradnost jich výstupem nebylo mnoho.

Představte si prosím otevřenou kancelář a v ní patnáct chlapů včetně vku. Rádio, které hraje stále dokola týdny a měsíce stejné hity, a mezi těmito hity jsou vysílány různé reportáže. Snad proto, aby člověk z toho rádia nadobro nezblblnul. Tyto reportáže jsou pak patřičně komentovány osazenstvem toho kanálu. Pravidelné komentáře a tím i záležitostmi případných diskuzí si dává za úkol zařizovat zejména v kolektivních vyhlášených jednáních, které i přes dobrou vůli...

„Zajímavé“ pocity jsem zažíval třeba při poslechu reportáží s tématy církevní restituce, usvědčení a odsouzení kněze z pedofilie, nebo o rozkrývání podivných finančních transakcí vatikánské banky a podobně... Moji spolupracovníci už zdivočeně říkají, že i přes všechny tyto případy, které církev kdy měla, se k ní jako k té nechvalně známé partě hlásím. Tady je pak každá „evangelizace“ rada drahá.

Nemám a nikdy jsem neměl problém na tyto diskuze reagovat, pokud jsem přímo dotázán, ale člověk se pak pohybuje po velmi tenkém ledu a musí bedlivě zvažovat každé slovo. U nás v práci totiž platí víc než jinde, že cokoliv řekneš, může být použito proti tobě. Lze tak lehce spadnout do škatulky ujetého katolíka a to ve finále neprospěje žádné straně.

Dležitou roli hraje také fakt, s jakým typem diskutéra se člověk pouští do konverzace. Pokud je to typický výsměšník, kterému není nic svaté, je skoro zbytečné se nějak moc namáhat a zpravidla postačí nepřívětivá fráze typu: „Jsem nepřívětivý na solidní diskusi, tak pokud máš zájem.“ Z nor-

málního rozhovoru pak pochopitelně nic není.

O to vzácnější zážitek mívám s kolegy, který se ptá z opravdového zájmu nebo je rád za jiný náhled na věc a potěšuje se ověřením, co já na to. Přestože si pak zřejmě ponecháváme v klidu a míru každý tu svou pravdu, nedají se tyto dva typy lidí srovnat.

V poslední době slyším často i nežádoucí stesky na kterých našich duchovních pastýřích, jako že je v kostelích stále méně lidí, lidé ve farnosti by se měli více zapojovat do jejího života, o kolik méně máme svateb a křtění, že bychom měli více šířit evangelium... Všichni lidé, kteří to s životem ve farnosti a potažmo i v církvi myslí doopravdy, si zákonitě musí položit otázku: Proč?

Proč je církev pro okolí méně přitažlivá? Dokáže ještě zprostředkovat a dát ty správné odpovědi? Umí je přetlumočit do jazyka dnešního moderního člověka? Jaký má celé toto naše snažení vůbec smysl, když odezva je nekdý nulová? Proč jsou lidé, kteří se neúnavně zapojují do všeho, co jim ve farnosti dává smysl? Všimne si už konečně někdo, že nelze jen dávat, ale je nutné i nadechnout? Neprodukuje církev tím, že tyto skutečnosti ignoruje, vyhoštělé mladé lidi, kteří se pak raději buď stáhnou, nebo zapojí tam, kde cítí přijetí?

Tyto a mnohé další otázky si už jistě položil mnohokrát každý z nás. Odpovědi, to je problém... Svět, ve kterém máme jako křesťané obstat, na nás klade obrovské nároky, a už v zaměstnání, v rodině, i v běžném životě, a přitom všichni různými tlacích a rychlostí žití bychom měli stíhat neúnavně evangelizovat, to znamená seznamovat s vírou a evangeliem své okolí. Myšlenka dobrá, ale...

S přibývajícím v něm si znovu ověřuji stále platné pravidlo, že s nápravou světa a vlastně ehočkoliv, tedy i s nou evangelizací, musí člověk začít sám u sebe. Možná pro záležitost není nutné mít tak vysoké cíle. Snaha o to být dobrý a laskavý člověk, který bez dlouhých řečí pomůže, jistě není

Evangelizace o ima vysokoškola ek

■ Evangelizaci beru jako každodenní zá-
sadní úkol v mém životě. Není to těžké d-
lat velké věci, ale malé skutky, kterými
mám žít a ostatní přiblížit k Bohu.

Část mé rodiny je nevěřící, proto jsou
otázky víry často na mne kladeny. Neznám
celý katechismus, nepřečetla jsem celou
Bibli a mnohdy nevím, jak odpovědět, ale
spoléhám se na Ducha svatého, který mi
sám je inspirací. Doufám, že svým živo-
tem, chováním k druhým lidem, dobrými
skutky svádím o Boží lásce. Jsem přes-
vědčen, že ten, kdo nachází Boha, na-
chází Ho i pro ostatní. (Han a)

■ Mám možnost strávit měsíce na sa-
lesiánském středisku v Anglii a to bylo pro
mne velmi silné. Přístup dobrovolníků k do-
spívajícím byl pro mě inspirativní – „be-
a present“ (být dárkem pro druhé) ve mně
rezonuje ještě nyní. Mohla jsem být s d-
kem krásných okamžiků a dokonce jejich
součástí. Nejvíc jsem se těšila pro mě
bylo vidět mladé salesiánské dobrovolníky
otevřené druhým, prožívat s nimi každou
chvilku a být blízko Bohu. (Mon a)

■ Jaký je můj přístup k evangelizaci? Úko-
lem každého klesá je přinášet dobrou
zprávu okolnímu světlu. A to jak lidem
„neznalým“, tak lidem věřícím. Ale tak, jak
každý křesťan je jiný, tak každý by měl
přinášet evangelium světlu svým způsobem.

Inspiruje mě k tomu sv. Pavel v listě k
Římanům (12, 4-8): „Jako je v jednom těle
mnoho údů a nemají všechny stejný úkol,
tak i my, a je nás mnoho, jsme jedno tělo
v Kristu a jeden druhému sloužíme jako
jednotlivé údů. Máme rozličné dary podle
milosti, která byla dána každému z nás:
Kdo má dar prorockého slova, a ho užívá
v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, a
slouží. Kdo má dar učit, a učí. Kdo dove-
de povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo
rozdává, a dává upřímně. Kdo stojí v
ele, a je horlivý. Kdo se stará o trpící, a po-
máhá s radostí.“

Abych závěrem shrnula, co jsem chtěla
říci – podle mne neexistuje jednotný ná-
vod, jak evangelizovat. Naopak, každý by
měl hledat tu svou vlastní cestu. Ale pozor,
všechno by se to mělo dít s láskou a s po-
hledem na Pána. (Katka) ■

Dokonění článku z předchozí strany

marná. Dobrých lidí znám spoustu i mezi
nevěřícími a občas se i stydím za to, o ko-
lik jsou v různých směrech lepší než já.
Vím, že tato tolik smíchaná evangeliza-
ce, která se od nás očekává, má být dal-
ší nástavbou dobrých vztahů a to nejenom
na pracovišti. Navíc, jak jsem již zmínil vý-
še, je jí potřeba přinášet normálním a sro-
zumnitelným způsobem. Je nemoudré coko-
liv nucovat a o víře to jistě platí dvojnásob.

Takže, zeptáš-li se, odpovím, neptáš
se, pak o tom nechceš mluvit. Odpovím,
pokud budu o daném tématu něco kloud-
ného vědět. V oblasti teologických pravd
mám totiž hodně velké rezervy a obecně
raději se spíše ze života. Nejdůležitější
a zároveň nejvýznamnější je přece pří-
klad. Vždy strom se pozná po ovoci. Ne-
mluvím pochopitelně o sobě, ale obecně.

Jsem přesvědčen, jak už jsem
párkrát naznačil, že klesá nejenom
v první normální a obecně oblíbený,
což nebývá pravidlem. Pokud se však tyto
dvě vlastnosti sejdou, má to být záruka
toho, že se lidé dříve i později mohou za-
jímát o to, pro se chováme v tom dob-
rém jinak, lépe, než v těsné společnosti.

Naopak, známe naše ujetosti v oblasti
víry pro sobě na naše nevěřící okolí spíše
provokace až odpudivě. Kdybych se měl
coby hledajícího přistupovat k setkání s takovými lidmi
rozhodovat kudy dál, asi bych si musel od-
povědět, že jistě jinudy. Vždy je tolik nabí-
dek...

Rozloučil bych se pro tuto chvíli mou ob-
líbenou modlitbou: Ra nás, Pane, přizdra-
vém rozumu zachovati. Tak zase n kdy. ■

Josef Honzík

Lidi upoutá hlavn chování k es ana

Evangelizace na pracovišti je velmi těžká, tak jako všude mezi nevěřícími. Pedevším tam o Ježíši a jeho lásce máme svdít svým životem, svým jednáním, postoji, v nstoji Pánu i v mali kostech, p edevším nelhát, nekrást i mali kosti, spravedliv konat, protože lidi upoutá hlavn chování k es ana. Je smutné, když n kdo oprávněnekne: „Jak se tak může chovat k es an?“ A naopak radostné je slyšet: „Tak si k es ana pedstavuji, takový by m l být“.

Je těžké n kdy jít proti proudu stejných názor t eba na potrat i eutanazii, je těžké n kdy hájit církev, ale práv tam bychom m li vyslovit sv j pevný postoj a sv j názor a pevn stát na stran církve. A nebát se p iznat, že jsem v ěcí, ani ve chvíli, kdy je to nejmén vhodné, ale kdy situace si vyžaduje nebát se p iznat ke Kristu a jeho u ení. V tomhle mi pomáhalo, když jsem si vzpomn la na citát z bible: „Ke každému, kdo se ke mn p izná ped lidmi, já se k n mu p iznám ped Nebeským Otcem v nebi.“ (Mat. 10,32)

V dob hluboké totality to však nebylo tak jednoduché a lov k t eba necht l p jít o místo, kdyby se k ví e hlásil. Stalo se mi, že m jako zástupce vedoucího na pracovišti za ali velmi rázn p emlouvat, abych vstoupila do KS , že jsem jediná z THP, která není ve stran , a že pro mou funkci je to nezbytn nutné. Za ala jsem se vymlouvat, že mám velkou rodinu a na sch ze nemám as. Na sch zích vedoucích pracovník jsem vytáhla hrd etizek s k ížkem zpod plášt , když se tam p ednášející soudruh vychloubal, jak se doma s d tmi vypo ádal s otázkou náboženství.

Nicmén jsem se tak dlouho vymlouvala, pro tam nechci, až se m m j vedoucí spolu s p edsedou KS rázn zeptali: „V íte v Boha?“ Má odpov zn la také rázn a jasn ANO. A od té doby jsem m la s nep íjemným nátlakem vstupu do KS pokoj. To kdybych v d la, tak bych to ekla hned a sama od sebe. Vyhrožovali mn , že budu jednou litovat. A já byla

š astná a p emýšlela jsem, že bych spíš litovala, kdybych tam vstoupila.

To, že d íve lov k riskoval, že ztratí práci, když nevstoupí do KS , je dávno pry , ale za svou víru musí bojovat stále, i na pracovišti. Mám zkušenosti, že lidé mnohdy hledají, zabývají se ezoterikou a jinými okultními praktikami, tak pro jim nenabídnout Krista.

A tak jsem se snažila využít každou p íležitost mluvit o Bohu. Jsou lidé, kte í mají pov domí o Bohu, protože byli pok t - ni, nebo dokonce bi mováni, a vzpomínají na to. Uchopme to a nabídn me jim cestu k Ježíši, cestu k Bohu. Mnohdy jsem však byla nepochopena a bylo lepší rad ji ml et, než aby se spustila lavina pomluv a nenávnosti k církvi a kn žím.

Kdysi dávno cht l jít se mnou jeden spolupracovník do kostela, což mi tehdy moc vhod nebylo, ale zakázat mu cestu do kostela, no to p ece nešlo. Nezapomenu, jak tu adoraci skute n naplno prožíval, zpíval a modlil se. Jiná spolupracovnice nakonec šla po 40 letech k sv. p íjímání, když jsem ji trochu povzbuzovala na cest za Pánem.

A s další spolupracovnicí se dodnes p átelíme. Do kostela tehdy nechodila, ale vypráv la jsem jí o všech duchovních akcích, které jsem navštívila. Ji to zajímalo, ptala se vždy, kam pojedu p íšt , vypráv li jsme si o všem, o našich b žných starostech i radostech. Je to už hodn dávno a jaké bylo moje pot šení, když jsem se s ní potkala na pouti na Sv. Hostýn a když mi vypráv la, že ve své obci chodí do kostela a že ho chodí i uklízet.

Rozhodn to není moje zásluha, ale náš dobrý B h toto koná v našich životech i v životech t ch, které nám posílá do cesty. My nevíme, kdy možná semínko víry, které nev domky zaséváme, bude jednou klí it a r st. Možná budeme i nepochopeni a posmíváni, ale vzpome me si na slova Písma svatého a bu me blázny pro Krista a ši me jeho lásku. ■

Miloslava Zlatušková

Návrat lidí do kostel v 25 bodech

1. P edevším po ítat s p edsudky, ba s nep átelstvím v í Církví.
2. Církev nesmí ekat, že lidé p íjdou sami, ale musí jít za lidmi.
3. Nem žeme ale za ít tím, že budeme lidi p esv d ovat o Boží existenci a o tom, aby chodili do kostela.
4. P edpokladem je láska – lidé musí poznat, že B h miluje všechny lidi bez rozdílů rasy i náboženství a že my katolíci milujeme i ty, kdo v Boha nev í.
5. Nestav t se do role kazatel , ale p istupovat k lidem s pokorou a úctou.
6. Naslouchat lidem – jejich starostem, touhám, obavám, strach m.
7. Lidé dnes v tšinou nev í nikoli proto, že a priori odmítají duchovní rozm r skute nosti, ale p edevším proto, že nem li možnost Boha poznat – nikdo jim totiž o Bohu srozumitelným jazykem nic ne ekl. Naopak naslouchají r zným exotickým sm r m, které za nimi p ícházejí.
8. Um t odpov d t na otázku, pro v ím.
9. Proto se musíme nau it o záležitostech víry a Církvě mluvit srozumitelným a hlavn moderním jazykem.
10. Po ítat p itom s tím, že úrove vzd lání a rozhledu dnešních lidí je na daleko vyšší úrovní, než byla za as našich babi ek a prababi ek.
11. Dávat najevo, že Církev ve ejn stojí na stran všech lidí bez rozdílů (viz kardiál Tomášek) a hájí jejich zájmy bez jakéhokolí politického pozadí.
12. Musíme lidi p esv d it, že jsme ochotni a hlavn schopni n co užite něho pro n ud lat.
13. Zam ít se p edevším na to, co lidem chybí a co hledají u r zných exotických církví a u ení, a ukazovat jim, že odpov di na jejich otázky a zmatky daleko p ehledn ji a srozumiteln ji dá evropská k es anská tradice.
14. Zam ít se na konkrétní starosti a problémy lidí – rodinné záležitosti, pom ry ve školství, v podnikách, šikana ve škole a v zam stnání, problémy osam lých matek (spolupráce s Hnutím pro život), problémy senior (spolupráce s Charitou), apod.
15. Neopomíjet ve spole nosti panující obavy, které v sou asné dob p er stají ve strach – o bezpe nost, strach z imigrace, p edevším strach z islámu a ze ztráty evropské identity.
16. Ptát se lidí p ípravujících se na k est, co je k touze po Bohu a po k tu inspirovalo a p ívedlo – z takových odpov dí by se mohlo také vycházet p í hledání zp sob , jak se p íblížit lidem.
17. Nebát se zvat lidi na individuální setkání s fará em a zkušenými farníky (nejrad ji mimo kostel), ptát se na jejich starosti a nabízet ešení.
18. Nebát se také zvat lidi na spole ná (ob anská) setkání se zajímavými tématy, nejlépe mimo kostel, a využívat osv d ených model politikých stran – spolupráce s lidovci.
19. Pokusit se najít také cestu do škol – viz body 7 a 8.
20. Církev, ale i farnosti by m ly najít zp soby, jak oslovovat p edstavitel státu, kraj , m st a obcí ohledn problém a starostí lidí, a chtít po nich konkrétní ešení, ev. ešení p ímo nabízet.
21. Hledat lepší a ast jší p ístup také do celostátního tisku, rozhlasu i TV, ale také do krajských redakcí deník a do místních periodik.
22. Lidem musíme umožnit, aby pochopili, že víra v Boha neznamená upsat se n jaké asketické sekt , odtrhnout se od sv ta a od jiných lidí, ale že B h naopak znamená život, radost, i smysl pro humor.
23. A v neposlední ad musíme nekompromisn hájit nenarozžený život a vysv tlovat, pro jej hájíme, a pomáhat ženám a rodinám, které se octnou p í necht ném t hotenství v problémech – a už sociálních i psychologických.
24. Zárove musíme být p ípraveni na choulostivé otázky – o sexu v manželství i mimo manželství, o homosexualit , anti-koncepci, soužití nesezdaných, sezdaných na ú ad apod.
25. Hledat a akcentovat to, co nás sblíží, nikoli to, co nás rozd lje. ■

Albert erný

Jak si tak sedím za katedrou...

Jak si tak sedím za katedrou, pokládám si n kd y otázku, zda a jakým zp sobem mohu i já vnášet ducha víry mezi ty, se kterými se denn na svém pracovišti setkávám. S ohledem na mou profesi u itelky na základní škole se to ode mne snad i trochu o ekává. Jedno staré úsloví praví, že pan fará a u itel mají vždycky pravdu. Dnes už se nad tím spíš pousm ji, ale ur itý podíl odpov dnosti za formování té mladší generace p ece jenom nesu.

Na naši trávnícké škole p sobí 38 len ný u itelský sbor a v n m jsem pouze já jediná v íci. Nikdy jsem to nepoci ovala jako nevýhodu. N kdy se mi stane, že m kolegové osloví kv li nejasnostem ohledn liturgie (otázky typu: Jak to vlastn s tím popelcem myslíte? Pro ten p st trvá 40 dní? apod.), jindy zase já „evangelizuji“ svoji zaryt ateistickou kolegyni nap . tím, že ji prosím, aby si p e etla kousek FOMu a pomohla mi s korekturou p ípadné nejasnosti. To se pak vedou debaty! S kým však p icházím do kontaktu nej ast ji, jsou moji náctiletí žáci. Krom milované eštiny vyu uji p edm t nazvaný Výchova k ob anství, což si asi v tšina z nás spojuje s d í v jší ob anskou naukou. V n m mám možnost jisté formace d tí, a to nejen vzd lávací, ale i mravn výchovné. Sna

žím se, aby hodnoty, jako jsou rodina, láska, solidarita i vzájemná pomoc, tedy obecné k esanské zásady, byly všt pová ny i t m, kterým je jejich nejbližší výchovou ani osobním p íkladem nep edávají. Jestli se mi to da í, nevím, mnohdy jsem i já v úzkých.

Jak tedy iniciovat zájem o víru a k esanství? Lidé obecn nemají rádi, když je n kdo do n eho tla í nebo jim n co vnu cuje. P esv d í je spíše osobní zkušenost, osobní zážitek. Nedávno mi jedna žákyn vypráv la, že by cht la zajít do kostela, ale že ji tam nikdo z rodiny nikdy nevezal. Hned mi blesklo hlavou, že taková Noc kostel je úžasná p íležitost, jak jít t mto lidem tak trochu naproti. Stejnou radost jsem zažila, když m po váno ní mši zastavili dva děv áci se slovy: „Paní u itelko, jak jste hrála v kostele na tu kytaru a jak jste zp ívali, to bylo skv lé, my p íjdeme zase.“ Nejsou práv toto ony pomyslné evangeli za ní st ípky? A v této souvislosti m napadla ješt jedna myšlenka. V jedné ryt mické písni zpíváme: „Poznaj nás po lásce, k es any...“. Tak si kolikrát íkám, že by tam spíš m lo zaznít: M li by nás, k es any, poznat po lásce. A k tomu si vypro šujeme pomoc sh ry. ■

Martina Fabriková

Turistické závody u nás v Otrokovicích

P rvní dubnovou sobotu jsme se sešli u skautské klubovny na Ba ov . ekaly nás turistické závody – Mistrovství Zlínského kraje. Letos jsme se ujali role po adatele . Ješt než samotné závody za aly, e kala nás spousta práce. P ípravit tra , najít a oslovit adu dobrovolník na jednotlivá stanovišt , postarat se o závodníky z jiných oddíl , sestavit startovní listinu, zajistit a nachystat vše pot ebné. Po zahájení následoval p esun na start do prostor za Moravní lávkou a závody mohly za ít. Po así nám p álo, sluní ko krásn h álo. Žlutavský kopec prov ílí síly všech více

než šedesáti závodník .

A jak se vedlo t m našim? Dv zlaté zásluhou Martina Jane ka a Daníka Janoty s maminkou, p t st íbrných (Marek Vacl, Patrik Matula, Honza ambala, Lexa L rincz, Ani ka L rinczová) a jedna bronzová (Dan a Rafajová), to není v bec špatná bilance. V kv tnu nás eká ú ast na eském poháru, držte nám palce.

A na záv r bych cht l moc pod kovat t m, kdo nám s organizací závod jakkoliv pomáhali, protože bez vás by to nešlo. D kujeme! ■

Jan Žal ík

Umíme se dívat Božím zrakem?

Dnešní první tení a evangelium mají společné téma, které se týká schopnosti vid t. Asi každému se n kdy p íhodí zkušenost, že pro jednu v c, na kterou se zam í, nevidí jinou. Když prost n co p íliš upoutá naši pozornost, snadno p ehlédneme jiné v ci.

To ale platí i o našem vnit ním duchovním zraku. Jako p íklad ze Starého zákona si m žeme vzít proroka Samuela, který je Bohem poslán, aby v Betlém mezi Jesseovými syny vybral toho, kdo se má v Izraeli stát králem. Toho m l na znamení vyvolení pomazat vzácným olejem.

Samuel by už cht l na krále pomazat Eliaba, jehož vzhled se mu nejvíce zamlouval. Ten totiž v tu chvíli nejvíc upoutal jeho pozornost. A tady Hospodin Samuela napomíná, aby nehled l na statnou postavu. Je t eba vid t druhého lov ka tak, jak se na nás dívá B h, který hledí na srdce. Pod vlivem Božího pohledu nakonec Samuel nevybral žádného ze sedmi syn , které mu Jesse ukázal. Ten pak musel poslat pro posledního syna, se kterým v bec nepo ítal a nechal ho klidn pást stáda. Teprve tohoto syna Davida pak Samuel pomazal na krále.

Pod dojmem tohoto p íkladu se m žeme ptát, jak to je s naším duchovním zrakem? Jak se nám da í dívat se na sv t Božíma o ima? Každopádn je to n co, emu je dobré se u it. Je dobré dávat si pozor na to, co n kdy poutá naši pozornost tak, že jiné d ležité v ci p estáváme vid t. V tomto sm ru kolikrát pot ebujeme uzdravení zraku podobn , jako tomu bylo, když Ježíš uzdravil slepého lov ka.

Zkusme se vžít do situace toho slepce. On možná ani nev d l, co to znamená vid t, protože byl od narození slepý. Pouze v d l, že mu oproti ostatním schází n co d ležitého, co umož ůje vnímat sv t i jinak než hmatem a sluchem. Podobné to je, když lov ku chybí Boží pohled na život a na sv t kolem nás.

Když se díváme na druhého lov ka p irozeným lidským pohledem, vidíme, zda je nám sympatický nebo protivný, zda pro nás m že n co znamenat, nebo nám je lhostejný, jaké má chyby nebo v em je dobrý. Božím pohledem ale m žeme vid t, co ten lov k pot ebuje pro rozvíjení dobrého života a jestli my sami mu v tom m -

žeme prosp t. Boží pohled nás u í, jak v druhých podn covat víru, nad ji a lásku.

To samoz ejm pot ebujeme vid t nejd ív u nás samotných. Takovéto uzdravení našeho zraku se m že týkat ady v cí. N kdo t eba up e svoji pozornost hlavn na to, jaké pot ebuje jeho rodina materiální zázemí a p ehlídne, co vyžadují osobní vztahy. Další se každý den pe liv v nuje svému vzhledu a tomu, jak vypadá na ve ejnosti, jenže Boha víc zajímá, co je v jeho nitru.

Naši pozornost poutá taky záplava tisku, reklam a asopis . Dokážeme si p itom všimnout asopis , které máme k dispozici zde v kostele, které tu z stávají kolikrát nevyužité? V televizi jsou desítky nebo i stovky televizních kanál . Poda í se nám zavadit taky o ten jeden, který nabízí také k es anské po ady?

Máme-li si jako k es ané v dnešním sv t uchovat pohled víry, nutn se budeme dostávat do konfliktu s v tší ástí současné společnosti. Takový tlak ale mimo jiné prov í, nakolik je náš pohled víry na sv t už dost vyvážený. Nakolik je už Ježíšem uzdravený a prom n ný. ■

O. Josef Zelinka

Přehled farních zpráv

Z jednání pastora ní rady ze dne 24. 4. 2017

- Pastora ní rada dlouze diskutovala o názorech farníků k oslavě Těla a Krve Páně. Názory mezi farníky jsou rozdílné. Po zvážení všech pro a proti se rada usnesla, že letos uskutečíme prvořadě slavnost Těla a Krve Páně. Prvořadě vyjde z farního kostela ke kříži na Hložkově ulici. Slavnost proběhne v neděli 18. 6. od 9:30. Po odměně iných mší bude pozměně.
- O. Josef představením rady výstupy a náměty z diskuzí mezi farníky k otázkám otce arcibiskupa. Pastora ní rada podrobně prošla náměty a zamýšlela se nad jejich reálností a proveditelností.
- Během května budou pravidelně probí-

hat májové pobožnosti. Ve farním kostele budou každý den od 18:00. V Kvítkovicích každý den od 18:30.

- Během Nočního kostela proběhne prezentace kurzu Alfa. Pro Noční kostel je potřeba zajistit službu prvořadě a uspořádat s nimi poradou.
- Koncert Žesové harmonie byl zprvořadě termínu přeložen. Koncert se uskuteční přivoležnosti přístí oslavy svátku sv. Vojtěcha.
- Byl probíráván stav řešení technických záležitostí: nový koberec do presbytáře, oprava chodníku podél hřbitvu kostela, nátěr oken.

Byla jsem pokřtěná. Co to pro mě znamená?

O letošních Velikonocích byl v naší farnosti pokřtěn v těšitelské školníku v ku a dospělých. Byla mezi nimi i Erika Veselá, která v rozhovoru objasňuje, proč se rozhodla nechat se pokřtít a co pro ni křest znamená.

Proč jste se rozhodla nechat se pokřtít, co bylo k tomu hlavním impulsem?

Pocházím z tradiční české rodiny. Okolnosti nebyly nakloněny k tomu, abych byla pokřtěna již v dětství. Vždy jsem v Bohu vířila. Cítila jsem potřebu být mu blíže. Jsem ráda, že jsem udělala ten velký krok a požádala otce Josefa o přijetí svátosti křtu pro sebe a mé dvě děti.

Co na vás nejvíc zapůsobilo během příprav na křest a během vlastního křtu?

Samotná příprava byla vždy v příjemné atmosféře, nejen díky vedení otce Josefa, ale i všech, kteří se se mnou připravovali. Při samotném křtu na mě silně působila Boží blízkost, přítomnost mých dětí, které stály vedle mě. Byl to velký a silný zážitek. Velké poděkování patří mému man-

želovi, který nás po celou dobu příprav podporoval.

Cítíte ve svém životě nějakou změnu?

Změna v mém životě určitě nastala. Cítím vnitřní klid a pokoj, mám otevřené srdce. Vnímám v těšitelské odpovědnosti za svůj budoucí život. Vše je pro mě novým začátkem. Chci žít tak, abych měla Během mě i z celé mé rodiny radost. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Křest, svatba a pohřbívání za poslední období

Křest malých dětí:

Michael John Matuš, Dominik Jan Langpaul, Adam David Gwizdowski

Křest těšitelské školníku v ku:

Robert Josef Langpaul, Helena Horáková, Michal Veselý, Alexandr Alvar Kuřeík

Křest dospělých:

Miloslava Anna Langpaulová, Erika Anežka Veselá, Radek Serapion Kuřeík

Poslední rozloučení:

Mária Šarköziiová, Anežka Navrátiliová

Zprávy z farnosti

St ípky z Arcidiecézního setkání mládeže ve Zlín

Arcidiecézního setkání mládeže ve Zlíně, které proběhlo 1. dubna 2017, se zúčastnila i malá skupinka zástupců naší mládeže. Přinášíme zážitky z kterých z nich.

■ Na Arcidiecézko jsem se moc těšila. Znamená to pro mě především možnost setkání s kamarády z jiných farností, k povzbuzení ve víře a v neposlední řadě také nové zážitky s duchovními z naší farnosti. V průběhu programu se odehrávala na Střední přemyslově škole ve Zlíně. Otec arcibiskup měl připravenou velice hezkou katechezi, která navazovala na poselství papeže Františka. Motto bylo: „Veliké věci mi učinil ten, který je mocný“ (Lk 1,49). Nemáme se bát být aktivní a následovat Marii na příklad. Společně jsme prožili mši svatou a jako dárek na památku jsme dostali náramek se slovy: Neboj se říct ANO! Otec arcibiskup měl na nás dokonce konkrétní prosbu, a to abychom založili v každé farnosti scholu, nebo se do ní zapojili, když už ve farnosti je, aby scholy stále žily... Součástí programu byla i dvě představení a velice silné pro mě bylo, když jsme se všichni (a bylo nás okolo 1000!) cestou na náměstí modlili za každého účastníka. Na zakončení na

náměstí přišlo i mnoho dalších a určitě nikdo nelitoval, nebo muzikál „Až na smrt“ byl parádně zpracovaný! Ovšem arcidiecézní setkání bylo jen malou ochutnávkou toho, na co se můžete těšit na celostátním setkání, které bude letos v létě v Olomouci, takže všem doporučuji! ■

Pavla Janečková

■ Minulý rok jsem jela na duchovní setkání do Zlína. Musím říct, že to bylo úžasné a taky mi to hodně dalo, za což jsem moc ráda. A letos jsem se dozvěděla, že se setkání bude opakovat, tentokrát ještě ve Zlíně – arcidiecézní setkání. Byla jsem mile překvapena, protože se nás setkala opravdu hodně, přijeli mladí z různých farností. Organizátoři nás přivítali a měli pro nás připravený pestrý program. Po celou dobu setkání nás doprovázela skvělá Arcidiecéze a všude panovala dobrá atmosféra. V odpolední části programu jsme se vydali na Cestu víry na náměstí ve Zlíně, kde nás čekal muzikál „Až na smrt“. Bylo to nádherné a troufám si říci, že se každému líbilo. Ovšem setkání bych si určitě tolik neužila bez takové prima party, jaká od nás jela. ■

Evča Kolajová

Ze života turistických oddílů mládeže

■ Na konci března se uskutečnila akce Misijní koláček. V pátek jsme na schůzkách pekli tak, že suterén voněl ještě pár týdnů potom. Děkujeme všem ochotným babičkám a maminkám a taky všem, co pomáhali a podpořili tak Papežská misijní díla.

■ Holky ze skupinky Sluníček vyrazily na víkendovku do Moravského krasu. Jak se měly, si přete v samostatném příspěvku.

■ Duben pro nás začal sportovní. Ujali jsme se totiž po žádání každoročních turistických závodů a opto pro nás znamenaly

medailové žně. Děkujeme získala 2 zlaté, 5 stříbrných a 1 bronzovou medaili, nemluvě o dalších super umístěních v první desítce. Po asi nám vyšlo parádně, tak se těšíme už těšíme na další kola závodu, doufáme, že to všem zase pořádně vyjde!

■ Na Bílou sobotu se holky z oddílů sešly u Božího hrobu a kluci na pletení tatarů.

■ Na konci dubna jsme se zapojili do akce Ukli mešsko a zase jsme vygruntovali část našeho města, tentokrát oblast v Kvítkovicích.

Víkendovka Sluní ek v Ostrov u Macochy

V pátek 24. 3. 2017 se nás 7 odvážných (jmenovit : Ani ka Lõri, Pá a, Ver a, Ka ka, Ev a, Pája, Lucka) sešlo na nádraží v Otrokovicích. Cílem byla fara ve vesnici ce Ostrov u Macochy. Cestou jsme probíraly naše plány na víkend a diskutovaly o globálních problémech lidstva, takže nám to rychle ubíhalo. Konec nás autobus vysadil u Ostrovského rybníka a nás ekala cesta na faru, která byla sice krátká, zato ne ekan strmá.

Poté, co jsme se zabydly, se pomalu za alo s p ípravami na ve e i. Za farou byla zahrada s krásným výhledem a hlavn s ohništ m, takže jsme toho využily a za aly chystat táborák. Vzhledem k nedostatku suchého dřeva to byla maka ka, ale zvládly jsme to a za ala opéka ka. Po dobré ve e i nás ekala k ížová cesta (krásami místní vesnice nás provedly Ani ka a Pá a). Byla docela kosa, ale i tak se nám to všem moc líbilo. Na fa e jsme si zalezly do spacá k , jedly, zpívaly a hrály nenáro né hry, u kterých jsme postupn všechny usnuly.

Ráno jsme vstávaly okolo osmé a vyhecovaly se k venkovní rozcvičení. Posnídaly jsme buchy od maminek a sbalily se na dalekou cestu. Naším cílem byla propast Macocha. Bály jsme se, jaké bude po así (vzhledem k pátku), ale vyšlo nám to krásn a mnohým bylo i horko. Nakoukly jsme do Macochy, nafotily pár selfí ek a honem jsme sp chaly na zamluvenou prohlídku. Prohlídka byla dokonce i komentovaná, a když jsme stoupaly do schodů za zvuk „Ave Maria“, cítily jsme se opravdu výjime n . Skoro o každém krápníku nám paní pov d la n co zajímavého a Pá a dokonce využila nabídky: dotkn te se tohoto, a splní se vám jakékoliv p ání za podmínky, že to musí slyšet všichni ú astníci prohlídky, a sm le zak í ela své p ání (p ekvapení pohledy n meckých turist nás neminuly).

Na dn Macochy jsme ud laly hromadné foto a už jsme se hrnuly do lodí ek. M ly jsme hrozn vtipného pana

„lodi ká e“ (nebo si to aspo myslel) a vypadalo to, že se Páti vyplnilo její p ání. Když jsme vysedaly z lodí ek, všechny jsme litovaly, že už je konec. Ješt jsme se zastavily na vyhlídce u Macochy, kde jsme si daly ob d, u kterého jsme se docela nasmály. Potom už jsme se vydaly zpátky na faru.

Když jsme tam došly, už tam na nás ekalo p ekvapení – dojela nám druhá Lucka i s ukulele, se kterým jsme m ly na dalších dvacet minut o zábavu postaráno. Když jsme si trochu odpo inuly od výletu, rozd lily jsme se do t í skupinek, ve kterých jsme následn b haly a skládaly dohromady verše žalmu. No, popravd e eno... Ani ka Lõri je prost znalec, no. Poté jsme si jen tak zpívaly, hrály na kytaru a ukulele a fotily fotoromán. No a pak už jsme šly na ve e i. Lucka a Pája nám ukuchtily výborné špagety z konzervy (Pá a: jako od maminky) a následn si pro nás Ev a a Ani ka p ípravily krásný kulturní zážitek.

Byla to scénka. Všechny jsme se u ní moc nasmály, byla originální a vtipná. Ev a skv le hrála manželku, Ani ka Lõri zase manžela. Bohužel to neskon ilo happyendem, tak jsme si vyžádaly druhý záv r a postupn jsme p ídávaly improvizované pokračování a nové postavy. Ješt jsme si zahrály hru s p íslovími, daly společnou modlitbu a zabalily se do spacák . Spaly, spaly a spaly.

Ráno nás vzbudila Pája voláním: „Vstávejte, nebo p íjdeme pozd !“ a p íšly jsme na mši na poslední chvíli. Naši skupinu provrtávaly p í p íjímání pohledy místních za to, že jsme byly polepené um lými tetova kami, tedy hlavn Pá a, Lucka, Ver a a Lucka. Po skon ení mše jsme za aly balit, uklidily jsme a daly si výborný guláš, kterého bylo tak moc, že už ho nem l kdo sníst, takže jsme ho sbalily taky. Potom mí ily naše kroky na zastávku, kterou jsme ovšem ješt musely najít. A protože jsme m ly ješt as, daly jsme u jezeřa společné foto. Autobusem jsme sjely na

Noc kostelů – malá služba pro farnost

Slyšel jsem vyprávět příběh ženy, která chtěla poskytnout „jakou malou službu pro naši farnost“. Podařilo se jí ve farních aktivitách najítinnost, ke které měla vložky, a začala ji vykonávat ke spokojenosti své i ostatních. Od února 2017 se postupně chystá Noc kostelů a to je další příležitost k vykonání drobné služby pro farnost. Sestry a bratři, i pro Tebe!

Co budeme potřebovat a jak zajistit akce?

- Lidé, kteří roznesou letáky v místech svého bydliště – budete mezi nimi i vy?

- Lidé, kteří umístí jednotlivé letáky na nástěnky v bytových domech a všude, kde je to možné. Instrukce k tomu dostanete v ohláškách nebo e-mailem.

- Větší množství požadovaných dovnitř prostor kostelů. Nemusí mít žádné speciální dovednosti, jen ochotu nabídnout svůj čas, ruce a nohy, a hlavně zájem mluvit s návštěvníky.

- Mezi požadovateli bude důležitá „nebeská skupina“. Její členové budou působit na věži, tedy blíž nebes, ale budou muset chodit po schodech na věž a dolů. Milí mladí přátelé, ujmete se tohoto úkolu?

- Lezci po stromech, kteří instalují (a posléze sundají) propagační plachtu mezi stromy před farou. Opět šance pro mládež!

Pozvete své známé

Příprava Noci kostelů jde nyní do finále a potřebujeme, aby se co nejvíce lidí o této akci dozvědělo. Prosím, sdělte lidem kolem vás, že v pátek 9. srpna 2017 proběhne Noc kostelů. Pozvete je, a sejdou se s

čím podívat, poslechnout, pobýt s námi, posedět u kávy, a přijdou navštívit místa, která jsou spojena s životem jejich předků. (Víte, že třeba kostel sv. Michaela je skoro 250 let starý, že ho možná navštívil i váš pradědeček?)

Na co je můžete pozvat?

- Podívat se na kompletní sbírku nových děveček, které se s tím, že svatci, které sochy představují, něco po něm vykonali a že symbolizují zajímavé a trvale platné hodnoty.

- Tamtéž si prohlédnout výstavu děveček, u které dramatické scény z křížové cesty. Vidět je ve speciálním nasvícení bude určitě zážitek.

- Porovnat známé vydání biblí, starých i nových, nebo se dozvědět více o kurzech Alfa.

- V Květkovicích si prohlédnout výstavu děveček.

- Ve starém kostele se zaposlouchat do literárního pásma se slibným názvem Kariatury Boha.

- Zažít hru světla a stín, pocítit, jaké to je stát v tichu ve ztemnělém kostele.

V dnešní době je mnoho lidí, kteří jen sedí a čekají, až jim někdo přinese peníze, práci, zábavu, zážitky, ale i víru nebo dokonce Boha. Vzpomejme na heslo, které se kdysi v naší zemi skandovalo: NEJSME JAKO ONI. Zkusme tedy nebýt jako oni, kteří jen čekají, a naopak být ti, kteří jsou světlem světa a solí země. Stačí k tomu opravdu málo. ■

Pavel Ludvík

Dokonitě odkaz na stránku

nádraží, kde jsme rychle huply na vlak a pak jsme ještě musely přestoupit. Lůri vytáhla kytaru, Lucka ukulele, Pá a Hlahol a hrály jsme kolemjdoucím naše táborové hity. Lucka nám hodila do obalu na ukulele nějaké drobné, pak nás nějaký mladý muž obdaroval jedenácti korunami! No, aspoň nějaký ten úspěch. Pak už jsme sedly do vlaku a pak ještě do jednoho, vlastně stou-

ply. Všechna kupěka byla plná a zezadu se hrnuli další cestující, říká to cesta. Ale zanedlouho už jsme byly v Otrokovicích. Pá a dala rozloučení „ciky ciky cak“ a rozěšly jsme se domů.

Byla to skvělá víkendovka, poslední. Poslední v naší staré sestavě, díky moc holky za další krásný zážitek! ■

Veronika Šibravová, Lucka Šrubová

Charita sv. Anežky nás informuje

Na Samaritánu máme nový symbol nad je

Pokud jezdíte na Ba ov kolem azylového domu Samaritán, jist jste si jej už všimli. e je o novém d ev něm k íži, který se ty í v rohu zahrady. Ve tvrtek 6. dubna, týden p ed velikono ními svátky, se konalo slavnostní požehnání. Jak jsme se p i slavnosti dozv d - li, jedná se o první novodobou stavbu k íže v oblasti Ba ova.

O tom, jak tento nápad vznikl a jak byl realizován, jsme si povídali s vedoucím st ediska SSLD (Samaritán – služby pro lidi bez domova) Mgr. Alešem Jarošem.

Jak to vše začalo?

Již delší dobu jsme p emýšleli, jak p ipomenout a nenásilnou formou nabídnout všem obyvatel m azylového domu Samaritán duchovní dimenzi lidského života. Tak vznikla i myšlenka umístit v naší zahrad k íž, který by pak mohl každý obyvatel azylového domu využít ke zklidn ní i rozjímání.

Jak probíhala samotná realizace a koho jste pro toto dílo oslovili?

Následovaly dlouhé m síce tvo ení návrhu a hledání vhodného materiálu. Naše vize se postupn začínala m nit v realitu. Na tvorb k íže se podílel um lecký ezba Martin Cigánek z Valašských Klobouk. Ten z jednoho kusu masivního dubu dokázal tento 3,5 m vysoký a 450 kg vážící um - lecký skvost se sklen nou vitráží siluety Ježíše Krista z opálového skla vytvo it. O ukotvení celého k íže se postaral ková Eda Vyoral z Malenovic. V neposlední řád naše velké díky pat í Technickým službám v Otrokovicích, které nám pomohly p i ukotvení k íže na zahrad zača pomocí t žké techniky.

Máte ještě nějaké další podobné plány?

Výhledov bychom toto zákoutí cht li doplnit o d ev nou lavi ku v blízkosti k íže. V íme, že tento k íž i místo kolem n j nabídneme všem i jako symbol nad je a p eje-me si, aby umožnil našim uživatel m, zam stnanc m, ale i lidem okolo nacházet nad ji a motivaci v duchovním i b žném

život a aby pro nás všechny byl tento k íž symbolem spojení nebe se zemí a symbolem spojení lidí navzájem.

Ob adu žehnnání k íže se ochotn ujal P. Bohumír Vitásek, prezident Arcidiecézní charity Olomouc. I jemu jsme položili n kolik otázek.

K íže se ztvár ují r zn , zaujal vás n ím tento?

Už d íve jsem vid l k íž, ve kterém je silueta Krista vy ezána a ponechán volný prostor. Vitráž v siluet Pána Ježíše jsem vid l poprvé. Když zasvítí slunce, vitráž ožije a p ipomene nám, že Kristus nez stal na k íži ani v hrob , ale vstal z mrtvých. K íž a vzk íšení není možné od sebe odd lit. P ináší nad ji.

V tomto zač ízení žije patn mnoho nev ících, jaký význam pro n podle vás má tento k íž?

V souvislosti s touto otázkou jsem si vzpomn l na Rudu, bezdomovce potetovaného od hlavy až k pat , když se p i jedné z návšt v dómské fary, ádn p ipitý, zadíval na k íž, visící v p edsíni a ekl: „Ježíši, kdybych v tebe nev il, tak bych ten kriminál nep ežil...“

Setkal jste se v podobných zač ízeních s takto velkým k ížem?

V podobných zač ízeních se setkávám s adou velkých k íž v životech lidí. Je jich mnoho zvlášt v životech lidí bez domova, kte í mají horší, n kdy mnohem horší „startovní áru“ v život než my, kte í domov máme. M žeme a máme být pro n Šimony a Veronikami. ■

Rozhovory p ipravil Jan Žal ík

Zprávi ky ze života otrokovické Charity

- Od 1. dubna nastoupil na naši Charitu nový zástupce editel Mgr. Tomáš Bernatík. Mnozí z nás jej známe z jeho d ív jšího sedmiletého p sobení v pozici vedoucího azylového domu Samaritán.
- Na charitním domov jsme se snažili poctiv p ipravit na dobu velikono ní. Krom obvyklých bohoslužeb jsme se v naší kapli n kolikrát sešli i na pobožnost k ížové cesty. Na Zelený tvrtek pak prob hlo pašijové povídání, kdy jsme si společně p ipomenuli celý p íb h umu ení Pána Ježíše od poslední ve e až po zmrtvýchstání. V m síci kv tnu pak máme v plánu májové pobožnosti.
- S n kolika d tmi a jejich maminkami z Nového domova jsme se vypravili na farmu do nedaleké Žlutavy. D ti si zví átka b hem chvíli ky doslova zamilovaly. Cestou zpátky jsme se ještě vydová d li na malém koloto i i na fotbalovém h íšti a hezky si spolu popovídali.

- Naši šikovní senio i se pravideln scházeli, aby společnými silami vytvá eli jarní a velikono ní dekorace, a jejich dílo taky hezky ozdobilo celý náš charitní domov. Taky chlapi na Samaritánu se inili, výrobky z jejich tvo ivé dílny byly k zakoupení například na velikono ních trzích ve Zlín .
- P i akci Postní almužna bylo v naší farnosti odevzdáno celkem 30 pokladni ek, ve kterých bylo nast ádáno 5560 K . Celkový sou et i s okolními farnostmi, pat ícími do oblasti p sobení naší Charity, pak inil 14 103 K . Všem dárc m posíláme up ímné díky.
- Tradi ní pou na Svatý Hostýn pro naše mén pohyblivé klienty i pro seniory z naší farnosti se koná 13. ervna. Bližší informace najdete ve vitrínách Charity. Cena 120 K , platba a p íhlašování je možné na Charitním domov v kancelá i pastora ního pracovníka.

